

FRANJKA ANTOLIŠ

Međugeneracijska priča

Ana je izašla iz dvorane na ulicu zadovoljna sama sa sobom. Znojna kosa krasila joj je zajapureno lice. U sat vremena iznojila je sve negativne emocije koje su se nakupljale kroz protekli tjedan, stres oko testova, ocjena, komentari profesora koji se samo izživljavaju na srednjoškolicima bez opravdanih razloga. Sve to pretvorila je u plesne pokrete. Obožavala je ples, ne samo kao usputnu zabavu već kao stil života. Glazba bi krenula, a njen mozak bi prešao u hiperfokusiranu fazu gdje ima potpunu kontrolu nad svim mišićima tijela. Istina, pubertet ju je prije par godina izbacio iz ravnoteže i to doslovno. Morala je naći novo težište svog tijela, novi balans zglobova, ligamenata, mišića. Kroz te dvije godine izgledala je šepRTLjavije nego ikada prije. No sada se opet našla. Bila je zahvalna svom tijelu što je tako dobro služi, što joj pruža toliko sreće svaki put kad se pokrene na melodiju. Ali najviše je voljela što se kroz ples uspijeva izraziti. Uspijeva naći svoje mjesto u društvu.

Vjetar je zapuhao razbacujući lišće po ulici, a njoj osvijestio koliko je zapravo znojna. Zakopčala je trenirku sve do grla i počela tražiti kapu po torbi. Zagrebačka jesenska hladnoća nastupila je malo ranije nego inače. Odjednom je zvuk automobilske trube prene iz traganja i natjera da odskoči na pločniku još dalje od zebre koju se spremala preći. Kolnikom ispred nje prođe bijeli golf iz kojeg su se dvojica muškaraca zaderala u njenom smjeru:

„Vidi sise od ove malee!“

„Kako bi te guzio, curo zapamtila bi me!“

Automobil projuri kroz žuto na križanju uz zvuk smijeha suvozača i vozača.

- Okej, niš mi se nije dogodilo, sve je okej.... sve je okej - pomisli.

Upali joj se zeleno na semaforu i ona nastavi preko ceste prema Konzumu.

- Moram baki uzeti one tablete za perilicu i... ne znam što mi je ono mama rekla, joj okej ne znam zvat ću je... dobro je nema baš ljudi oko mene, izgleda ko da ovo niko nije doživio, vjerojatno nisu ni čuli, možda niko nije ni čuo... i ništa mi se nije zapravo dogodilo, pa da ništa mi se zapravo nije dogodilo, okej sam i sigurna sam... okej javit ću mami da sam gotova s plesom i da me skupi pa idemo kod bake na ručak. Samo se moram prvo otuširat kod bake, sva sam znojna još od treninga, valjda je upalila bojler...da, definitivno mi treba jedan tuš. -

Pokušala se, po tko zna koji put danas, suptilno počešati po natkoljenici. Najlonke ispod suknje oduvijek su joj bile noćna mora pogotovo kada se radilo o poslovnoj odjeći. Struganje sintetskih materijala jedno o drugo i to sve preko njene suhe kože dekoncentriralo ju je dobrih 30% vremena na poslu. Znala je da nije jedina u uredu kojoj ne odgovara tkanina službene suknje jer je to bila jedna od češćih tema koja se pojavljivala na puš pauzama. Nepraktičnost radne uniforme i stolci koji im ubijaju leđa. No još samo dva maila i to je to, gotova je za danas. Napokon da jednu subotu i ona može raditi bez prekovremenih i uživati u rijetkom sunčanom jesenskom danu.

„Dušo, bude to?“ začuje glas iza poluotvorenih vrata nasuprot njenog stola.

„Evo, šefe, još par mailova i to je to.“

„Okej, aj dođi onda na tim svojim nogama do mene u ured prije nego odeš.“

- Joj kaj sad oće još joooj, valjda neće prigovarati kaj idem doma - pomisli bacajući pogled na sat na ekranu. Ima još 15 minuta prije nego mora krenuti po kćer, da je ne čeka opet vani sva mokra nakon plesa.

„Trebali ste me?“

„E da da, draga aj sjedni tu samo sekundu“, napravi još dva tri klika mišem, koji je svojom dlakavom šakom prekrpio u potpunosti, i skrene pogled s monitora na nju. Uvijek je osjetila blagu nelagodu kad bi je pogledao, unatoč tome što joj je košulja bila bez dekoltea imala je dojam kao da je prozirna. Nagnula je ramena malo prema naprijed, kako bi se tkanina olabavila na prsima - Zašto danas nemam onu maramu da je stavim ispred ahhh - pomisli - Joj, Sonja stalno se dovodiš u ovakve situacije. -

„Recite, šefe, što je bilo?“ reče pokušavajući ne zvučati previše iritirana.

„Joj vidi kak si se uznemirila, haha, pa kaj nemremo malo neformalno na poslu popričati? Kad već nemremo poslije posla nikad na piće haha“, reče nonšalantno provlačeći kravatu između kažiprsta i srednjaka.

Stiskala je noge još više jednu uz drugu nastojeći se tako riješiti svrbeža na iritiranim bedrima. Pripazivšida ne zvuči preoštro, odgovori: „Pa dobro, znate, uz kćer uvijek sam malo naknap, kad god odem s posla, uvijek jurim na ono kaj me još čeka doma.“

„Ma sve znam, nemoj sad mislit da ti nekaj zamjeram, da nebi došlo još do kakvog nesporazuma jel, između nas dvoje. Ko da ja ne znam da imaš obaveze, pa sjećam se kad si tek došla, kak si stalno morala na bolovanja zbog malene, makar nije ona više sad tak mala kaj ne?“

„Da, evo srednjoškolka već ko bi rekao.“

„Da da, a kad si tek počela raditi kod nas ona se tek rodila bila jel, na početku se nisi ni pohvalila da si tek nedavno rodila haha, dobro si ti to nama prikrihahah.“

Iz nekog razloga uvijek bi se na svoje šale počeo tapšati po truhu te Sonja primijeti kako mu gumbi na košulji jedva izdržavaju napinjanje.

„Pa dobro, šefe, znate već moju priču, njen otac je ubrzo nakon što se rodila otišao, a meni je posao trebao.“

Cijelim svojim bićem nastojala je kontrolirati tonalitet glasa, zvučati odlučno, ali ne bezobrazno ili nezahvalno.

„Ma vidi draga, opet buš me krivo shvatila, da bi ja riječ rekao protiv tebe, pa nismo mi takva firma valjda nikad ni bili... da nebi majke zapošljavali... da pa mislim ima još ona mala u računovodstvu jel.“

„Marta, šefe.“

„Da da Marta tak je, ma znaš da sam ja loš s imenima hahah...“

„Da...“ pokuša na licu namjestiti blagi osmijeh razumijevanja prije nego nastavi: „nego što ste me ono trebali, ja sam po standardnom u stisci s vremenom pa ako bismo mogli prijeći na posao“, reče dok je u glavi ponavljala - Samo još par minuta, samo još par minuta Sonja i

ideš svojim putem i skidaš ove užasne najlonke i oblačiš tenisice i imaš slobodan ostatak dana, samo još par minuta. -

„A da da, svakako, poslovna žena uvijek misli na posao, haha, da to mi se kod tebe uvijek sviđalo.“

Blago se nagnuo prema naprijed prekrivši obje šake ispred sebe na stolu i tišim tonom, kao da joj govori nešto u povjerenju, rekao: „Htio sam ti reći da će skoro novi klijent u firmu pa sam mislio da pomogneš malom Zvonku oko toga. Znaš on je došao tu pred 6 mjeseci, mislim da je vrijeme da krene sa svojim klijentima, a ovaj nam je dosta bitan pa da mu budeš tu na raspolaganju malo, znaš već kak si i Tomislavu pomogla ono prošli put. Ma treba tim momcima malo potpore iza kulisa kak bi se to reklo, netko ko će im bit šaptač teksta ako blokiraju.“

„Aha razumijem“ , udahne duboko, jako duboko. Ovo je već ni sama ne zna koji put da je ona podrška mladim nadama firme. Sve od reda sinovi uglednih očeva koji su tek završili fakultet. A ona na završnom projektu obično ostane bez ikakvog spomena. Umjesto vriska izdahne.

„Pošaljite mi slobodno sve o klijentu na mail pa ću to pregledati sutra navečer.“

On raskriži ruke, desnom šakom veselo lupne o stol te vedrim glasom nastavi: „E takvu te volim mala, to je to, uvijek spremna dati još malo sebe za posao, haha, eto što bi ja onda mogo reć protiv žena u firmi i lijepe i pametne haha, ajde ajde sigurno te čeka već mala, ja ti sve prosljedim pa se vidimo u ponedjeljak opet.“

Miris kuhanog zelja ispunio je kuhinju, a para zadimila prozore. Sarma se krčkala na štednjaku, a na stolu je već bio postavljen stolnjak, na njemu drveni podložak koji samo čeka topli lonac. Središnje mjesto zauzimala je visoka svijeća na čajnom tanjuriću. Korištena ponovno iz vikenda u vikend, ostaci voska zalijepljeni uz njen rub stajali su kao smrznuti vodopad. Tri seta tanjura s beštekom i salvetama također u niskom startu. Sve spremno za ručak s njenim curama.

- Moram nabavit sad i onu, joj kak su mi rekli da se to zove, mapu? Nije dobro da ovo dimi na sve strane, stalno mi već zimi poprmi mirise hrane. Al neka, sve bum ja to pomalo. Sad kad sam se modernizirala s ovom perilicom nema kaj ne bum sve napravila. A ko da ja to nisam znala, stalno sam ja Štefa kumila i molila, aj molim te Štef nemremo više ovak pa vidiš kak sve susede imaju kuće sređene. Al ne, njegova je plaća bila i on je određival kaj nam treba, a kaj ne. Makar istina, nemrem ja reći da bi mi kaj falilo kroz život, mislim osim te perilice i tak te mape, al smo na stolu furt hrane imali. I mala Sonja nam je uvek sve kaj je trebala za školu imala. Malo je bila borba i oko šivaće mašine kad sam rekla da bi nam trebala doma, al onda kad je shvatio da bum i njemu mogla popravljati stvari onda je popustio ipak. Vredni moj Štef, a on se je sam pokopao u grob jadniček. Previše je delao. Rekla sam ja njemu pa Štef imam i ja škole, mogu i ja na posel pa ćemo dvije plaće imat. Al nije dao. Kaj bi susedi rekli, to je navek bil njegov odgovor. I da su nam njegova primanja dovoljna, sam da trebamo bit skromni sa željama. A meni je nekak bilo žal, pogotovo kad je mala Sonja u školu krenula i vremena sam doma imala napretek... stigla bi i posel uz kuću, al valjda on nije

mislio da bi to išlo. Reko je moja mama izvan kuće posla nije imala, ne trebaš ni ti tražiti nikaj dalje. Al zato se na Sonju nije obrušil kad je počela delati. Bez obzira kaj je imala malenu Anicu tad već, al nekak se sve to promenilo s novom državom, nekak su više te cure delale. I kaj mojoj Sonji sad fali, nikaj. Plaća svaki mesec uredno dojde, ima za sebe i za dete, bez obzira kaj onog njenog više nema u igri. Brine se za svoje dete kak i treba. Joj jadni moj Štef, on se uvek brinuo za sve nas doma... - iz razmišljanja je prene zvuk ključa u bravi ulaznih vrata.

„Ej, bako di si? Donijela sam ti ove tablete za perilicu kaj si tražila“, reče Ana.

„Joj krasna si moja malena, tak dobra, tak lepa, odi sim za stol, sad budem sarmu donijela.“

„Bok mama“, reče Sonja stavljajući ključ na stoliću pored vrata.

„Joj Sonja, tak si smršavila, čujem ti po glasu“, reče iz kuhinje „Opet mi ne jedeš dovoljno il ne spavaš dovoljno? Aj aj sjedajte, evo nam ručka finog.“

„A kako ću spavat dovoljno uz 50 radnih sati tjedno, a da ne velim kaj me sve doma još čeka. Od veša jedva nađem wc u kupaoni. Trebala bi izmislit još koji sat u danu da se uspijem konačno i naspavat.“

„Reci ti kaj veliš, al ovak ne buš mogla još dugo. Nego danas nam je sarmica, do sad je bila na ringi tak da si izgrabite prvo u tanjуре pa će se taman malo ohladit dok se pomolimo. Tako, eto Anica daj zemi si još. Vidi, i ti si mi nekak mršava“, reče mršteći se prema unuci.

„Ma daj bako kaj bi bila mršava, vidi mi mišića, to je sve od plesa. Sad baš radimo novu koreografiju, ima dosta zahtjevnih elemenata. Nego, očemo se pomolit, ja sam baš jako gladna“, nastojala je što prije maknuti temu razgovara sa svog tijela.

„Naravno, u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Oče naš fala ti za svu ovu hranu. Fala ti kaj su moje cure opet kod mene na ručku. Molimo te za našu Anicu, da je neki dečko više primijeti, ovako lijepa mlada pametna, samo dečec dobar joj fali još. Molimo te za Sonju da izdrži na poslu i zahvaljujemo ti za njenog šefa kaj ju je zaposlil i kaj joj plaće daje svaki mesec pošteno. I molimo te za pokojnoga Štefa našega, da ga primiš k sebi kao nagradu za sva dobra kaj nam je pružio dok je s nama bil.“

„Amen“, rekoše sve tri uglas.